

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 maja 2021 r.

Pozycja 92

POSTANOWIENIE z dnia 13 kwietnia 2021 r. Sygn. akt Ts 53/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz – przewodniczący
Zbigniew Jędrzejewski – sprawozdawca
Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 30 lipca 2020 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A.P.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 kwietnia 2019 r. (data nadania), A.P. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpił o stwierdzenie, że:

a) art. 6 ust. 4 lit. c ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764, ze zm.) w zakresie, w jakim „udostępnianie ocen, o których mowa w tym przepisie ustawy ograniczone jest do ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej, a nie podlegają udostępnieniu oceny dokonywane przez osoby pełniące funkcje publiczne”, jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

b) art. 78e ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368) rozumiany w ten sposób, że:

– „wystawienie oceny częściowej i sporządzenie pisemnego uzasadnienia wystawionej oceny częściowej przez egzaminatora nie jest działaniem osoby pełniącej funkcję publiczną” – jest niezgodny z art. 61 ust. 1 zdanie 1 Konstytucji;

– „pisemne uzasadnienie wystawionej oceny częściowej nie stanowi dokumentu, o którym mowa w art. 61 ust. 2 Konstytucji” – jest niezgodny z art. 61 ust. 2 Konstytucji.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2019 r. skarżący wezwany został do usunięcia braku formalnego m.in. przez dołączenie do skargi konstytucyjnej pisemnej odpowiedzi Okręgowej Rady Adwokackiej w W. z 22 września 2014 r. Skarżący nie dostarczył powyższego dokumentu stwierdzając, iż nie jest w jego posiadaniu.

3. Postanowieniem z 30 lipca 2020 r. Trybunał Konstytucyjny, wobec nieusunięcia braku formalnego skargi, o którym mowa powyżej, odmówił nadania przedmiotowej skardze dalszego biegu. Trybunał stwierdził, że w myśl art. 53 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), na skarżącym spoczywa obowiązek rzetelnego udokumentowania sprawy poprzez zgromadzenie i przedstawienie Trybunałowi dowodów potwierdzających wyczerpanie przysługującej mu i faktycznie przebytej drogi prawnej.

Skarżący, jak wskazał Trybunał, nie zdołał precyzyjnie wykazać, w jaki sposób prawa lub wolności wyrażone w wymienionych w skardze wzorcach konstytucyjnych zostały naruszone przez zakwestionowane przepisy (por. art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK).

3. Zażaleniem z 20 sierpnia 2019 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 30 lipca 2020 r. w całości, wnosząc o uwzględnienie zażalenia i nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Skarżący podniósł zarzut naruszenia:

a) art. 53 ust. 2 pkt 2 w związku z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK przez brak obiektywnego ustalenia „drogi prawnej”;

b) nierzetelną ocenę zawartości treściowej skargi.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał rozpatruje zażalenie w składzie trzech sędziów, na posiedzeniu niejawnym. W kwestionowanym postanowieniu badaniu podlega w szczególności prawidłowość zidentyfikowania przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny ustalił, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, zaś zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw jego wydania.

3. Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału Konstytucyjnego wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego zarządzenia.

W analizowanej sprawie zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2019 r. skarżący został wezwany do usunięcia braku formalnego skargi przez doręczenie dokumentu z 22 września 2014 r., który Okręgowa Rada Adwokacka w W. (dalej: ORA) skierowała do skarżącego w reakcji na jego wniosek o udzielenie informacji publicznej. Z przedstawionego przez skarżącego stanu faktycznego, w szczególności z uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) wynika, że treść powyższego pisma otrzymanego od ORA na przedsądowym etapie postępowania wpłynęła na skierowanie do sądu administracyjnego skargi na bezczynność organu.

W odpowiedzi na zarządzenie sędziego TK skarżący przesłał 9 stycznia 2020 r. (data nadania) pismo procesowe informujące, że nie jest w posiadaniu wymaganego dokumentu. Należy podzielić stanowisko Trybunału wyrażone w zakwestionowanym postanowieniu, że to na skarżącym spoczywa obowiązek dołączenia do skargi rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi odwoławczej, zaś jego wykonanie polega między innymi na rzetelnym udo-

kumentowaniu tła sprawy przez zgromadzenie i przedstawienie dowodów potwierdzających wyczerpanie przysługującej mu i faktycznie przebytej drogi prawnej.

4. Niezależnie od powyższych ustaleń Trybunał stwierdza, że skarżący nie wskazał, w jaki sposób prawa lub wolności wyrażone w wymienionych w skardze wzorcach konstytucyjnych zostały naruszone przez zakwestionowane przepisy (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK). Trybunał w obecnym składzie podziela stanowisko zawarte w kwestionowanym postanowieniu, iż skarga, w przedstawionym kształcie, stanowi polemikę skarżącego z rozstrzygnięciami organu oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego wydanymi w jego sprawie. Brak uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego w skardze przepisu ze wskazanymi przez skarżącego wzorcami konstytucyjnymi oraz brak powołania argumentów lub dowodów na jego poparcie (por. art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK) prowadzi Trybunał do ustalenia, że skarżący dąży do uzyskania korzystnego ze swojego punktu widzenia rozstrzygnięcia, a nie do ochrony przysługujących mu praw i wolności konstytucyjnych.

5. Podniesiony przez skarżącego w zażaleniu na postanowienie TK z 30 lipca 2020 r. zarzut „nierzetelnej oceny zawartości treściowej skargi” należy uznać w powyższym kontekście za chybiony. Trybunał bowiem wnikliwie zbadał zarówno skargę konstytucyjną, jak i treść dołączonych do niej dokumentów, a w konsekwencji trafnie ustalił w rozpoznaniu wstępnym, że skarżący nie wykonał spoczywającego na nim obowiązku formalnego z art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK. Skarżący nie zdołał zaś następnie podważyć powyższych ustaleń w zażaleniu na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Biorąc pod uwagę te okoliczności, zażalenie na kwestionowane postanowienie Trybunału Konstytucyjnego nie może zostać uwzględnione.

W świetle powyższego Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.